

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUST RAT D'EN PATUFET

UN PARELL DE ROBINSONS

(Per APA)

Els estudiants, mai tenien una pesseta, però, en canvi, eren rics en picardies i ingeniositats per a procurar-se gratis lo que als simples mortals els solia costar un ull de la cara.

Des de la finestra de llur sòrdida dispensa, varen veure un dia com els estadants del davant guarnien un cistell per anar-se'n a passar el dia a la Font de la Teula.

L'oloreta de pollastre, les botifarres i el bon vi, va arribar a les afinades narius dels nostres estudiants, fent com de musa inspiradora de les grans idees:

A sobre d'un armari, ple de pols i teranyines, tenien un trist esquelet humà, que, auxiliar en altre temps, de llurs prblemàtics estudis de medicina, avui estava destinat a ésser-ho de llurs malifetes.

I un xic abans que els veïns sortissin amb el suculent cistell, els estudiants sortien amb un altre carregat d'ossos.

Arribats a la font, varen encendre un foc, i disposaren les restes humanes de manera que semblessin les fúnebres deixalles d'un nefandè banquet de caníbals.

Ben amagats per allà la vora, esperaren l'arribada dels esposos: Com que aquests havien llegit més d'un cop les aventures de Robinson Crusoe, podeu calcular l'ensurt que tingueren

Si els caníbals els atraparen allí, ells, que anaven a berenar, acabarien irremissiblement per ésser berenats! I varen fugir abandonant armes i bagatges. Inmediatament varen sortir els estudiants i caigueren sobre les provisions amb una gana, que si no era propiament de canibal se li semblava molt.

LA FLOR ROJA

(Per GRAPA)

En el cor de l'Edat Mitja i en un castell de Turingia, vivia un poderós Baró atuït per tota llei de malures. La dolor l'havia tornat ferotge pels seus vasalls.

D'arreu venien grans savis, entesos en Medecina: De Tolosa i de Ginebra, d'Hamburg i de la llunyana Constantinoble. I cap d'ells no comprenia aquella estranya malaltia.

Marcel, el fill del Baró, consultà un bruixot de molta anomenada. I el bruixot després de meditar-ho molt i molt, digué que sols podia guarir-lo el perfum...

...de la Flor Roja. Aquesta es trobava en un arbre que creixia en una de les terres del Comte Joan, veï de Marcel i el seu enemic poderós. Un drac de cinc testes...

...era el ferreny guàrdia de la Flor. Segur Marcel de no obtenir res a les bones, declarà la guerra a l'odiós Comte i cridà els cavallers de tots els indrets dels seus...

...dominis. La lluita fou cruel i paorosa: durà mesos i mesos. Els guerrers queien a cents, entre llances trencades, sota el terrible tro dels escuts i les espases.

Però la guerra es guanyà. Marcel escollí els cinc cavallers més braus de l'exèrcit i es posà en camí per tal de cercar el drac i la Flor Roja.

Tres dies i tres nits negaren per occir la fera, fins que, després de perdre dos companys, venceren. I molt i molt cercaren l'arbre extraordinari.

Més debades! Després de tants sacrificis i malvestats, varen saber que ja feia temps que la tal flor era seca però que no li havien volgut dir res al Drac per a no fer-li perdre l'il·lusió.

NO HI HA MAL QUE PER BE NO VINGUI

(Per CORNET)

En Panxo estava tot capficat. Hi havia una cosa que moltes nits el privava fins de dormir.

2 No podia sortir a passejar amb la família per la mala fila que tots plegats feien, ell tan petit i el seus tan alts.

3 Per culpa de la calor, una nit el fill va tenir de sortir a dormir fora del cau. I va preparar la seva hamaca.

4 A la poca estona sortia la mare i feia el mateix. Però, això sí, va tenir de col·locar l'hamaca un xic més amunt.

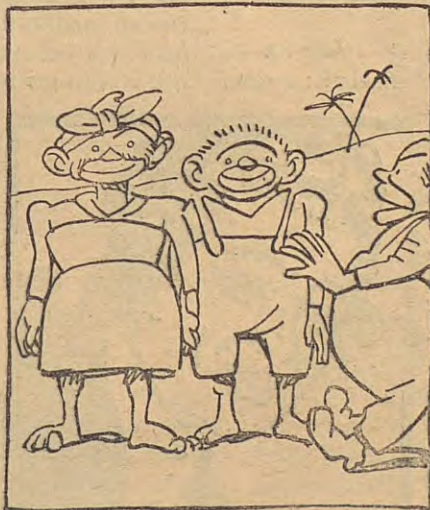
5. I no havien passat encara cinc minuts que el pare no es veiés precisat de prendre la mateixa determinació.

6 Però per tal de poder col·locar el llit aeri en un lloc a propòsit, no tingué més remei que enfilarse.

7 La fatalitat volgué que aquella hamaca no fos prou resistent, i trencant-se els cordills... catacruc!..

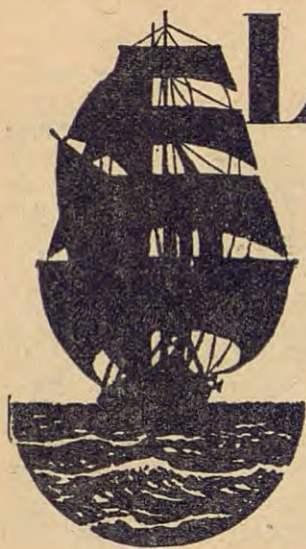

8 Va caure el cos feixuc del pobre Panxo damunt la dormida família, que quedà tota aixafada.

9 I des d'aquella nit, el bon Panxo pogué sortir a passejar tranquil·lament amb tots els seus, car ja no feien gens de mala fila.

L'AU les aventures

d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

I. — EL BATEIG DEL MAR

— Tindrem mar grossa, no? — demanà Lau, un jove barbamec vestit amb certa pulcritud senyorial, al vell timoner que aclucava els seus ulls voltats d'arrugues per mirar més intensament el cel i l'aigua.

— Ho pots ben dir — va respondre el vell Lloberes sense de-

cantar la mirada. Potser pensaves que tota la travessia tindriem bo com d'ençà que hem sortit de Barcelona — va afegir amb un somriure burleta, i separant un moment la mà del governall per tocar l'esquena del minyó — Aleshores, raï! Costaria poc d'obtenir la patent de pilot. Tres anys d'estudis a l'Escola nàutica de Barcelona, ben atès, ben peixat, amb forces lleures per a divertir-se i, en acabat, un viatge de plaer per una mar plana com el palmell de la mà. T'hi faran ésser, amic meu. A la vida del mariner no tot és bufar i fer ampolles.

Les onades, encara petites, començaven de córrer, talment com empaitant-se; la mar, fa uns instants blava i verda, es cobria de serrells d'escuma.

— Si et vols quedar aquí — va fer el vell Lloberes, cuita a lligar-te ben ferm. Hi haurà temporal.

Lau obeí tot seguit aquesta indicació que cada instant semblava més oportuna.

Un castell de núvols que s'havia concentrat cap a l'est es desfeia a filargues que s'escampaven arreu, donant la sensació que eixien d'un dipòsit inesgotable. El cel, fa uns minuts clar i blavós, es tornava d'una lividesa glacial.

El mar també canviava de color, agafant una tonalitat fosca, mat, amb llusors sobtades de metall.

El vent bufava cada cop amb més violència i tot el que havia estat una plana suau i apenes sospirant, ara era un seguit de muntanyoles líquides cada cop més altes i més remoroses.

El bergantí «Maria-Eugènia» fugia amb velocitat creixent, davant aquella força misteriosa i terrible que agitava els elements, sota el cel ja completament ombrívol tacat a estones per clapes d'una negror angiosa.

— Mal temps, noi. Podràs ben dir que el primer dia de tràngul que passes a alta mar és dels bons. Sembla fet a posta per a un aspirant a pilot — anava rondinant el vell contramestre, arrapat al timó i sense separar un moment la vista dels horitzons. Baldament el sentit de les seves paraules fós una mica irònic, el to i el posat eren absolutament seriosos. Feia estona que el patró havia fet recollir totes les veles, de manera que el «Maria-Eugènia» navegava a pal sec. Totes les escotilles havien estat tancades i lligades i ningú no s'arriscava a travessar la coberta on els cops de mar començaven de caure amb fúria perillosa.

Lau no era pas un minyó covard. Si li haguessin ofert de tornar-lo de copivolta, per miracle, a Barcelona, a casa del seu oncle Joan, a aquella pacífica placeta del Pi, on tantes hores de tranquil·la felicitat havia gaudit, és segur que hauria

rebutjat l'oferta sense vacil·lar. Havia triat la carrera de pilot per seguir les darreres voluntats del seu pare, és cert; però l'havia seguit amb entusiasme, amb fe, amb desig de fer-s'hi home i de conèixer les grans emocions de la vida marinera. A desgrat del seu aspecte d'adolescent tímid i primmirat, contra el que feien suposar les seves faccions correctes i fines, Lau duia dins el seu cor la flama d'una curiositat inextingible.

Lau no era un minyó covard. Tanmateix, com podia evitar la reacció dels seus nervis i de la seva imaginació, en trobar-se a alta mar, a moltes milles de la costa d'Europa, a moltes encara de les costes d'Amèrica, voltat per un temporal terrible que feia arronçar les celles als mariners envellits entre els dos continents?

El «Maria-Eugènia» seguia fugint, com diuen la gent de mar per designar aquesta mena de marxa desesperada, que dona al vaixell una il·lusió de lleugeresa, d'absència de pes. S'enfilava a la cresta de les onades sense cap mena d'esforç, tot d'una, com si el vent l'arravatés i en descendia com si rellisqués per un pendent allisat, sense cap sotrac. Ah, quan era al fons de la vall, tenint al davant una enorme muntanya d'aigua, que contraclaror agafava una insidiosa color verda, com era possible d'evitar un començament d'esgarripança? Si talment diríeu que el pobre bergantí hagués de desaparèixer amb el si d'aquell monstre que feia semblant de caragolar-se per engolir-lo!..

I no l'engolia. El bergantí tornava a pujar i l'onada passava per sota amb una gran fressa de catarata.

Lau, amarat de cap a peus, sense veure res més enllà de deu metres, puix que l'atmosfera era talment una vapor d'aigua, va tenir l'estranya sensació de trobar-se fora del món, en una regió indefinible. La idea del perill va desaparèixer del seu pensament. Va recordar, com en una visió, la seva infantesa, la mort de la seva mare, — tan llunyana! — i la del seu pare — feia dos anys; — la seva vida recent al costat de l'oncle Joan, home bo, però molt vell i molt ple d'estranyeses... Va trobar que els seus lligams amb la terra pairal no eren gaire sòlids. Estimava amb deliri la seva Barcelona, i li fóra un sacrifici de renunciar a tornar-hi, però, comptat i debatut, què hi tenia sinó records? Cap d'aquests afectes vitals que arrelen per sempre més una existència i que sols la mort o la desgràcia són capaços de rompre.

La furor de les ones no s'apaivagava. Més aviat creixia. Lau, amb els llavis blancs, els cabells xops, trontollat incessantment per les batzegades del bergantí, i els cops de l'aigua, semblava un home embriac. No estava atùit, per això. Sentia una estranya llibertat; semblava que al seu esperit li havien sortit ales i que volava sobre el temporal amb la mateixa agilitat que el bergantí «Maria-Eugènia».

De cop va mig obrir-se una escotilla i aparegué la cara afable i barbuda del capità Maristany:

— Que fas aquí, mosquit? — va cridar amb tota la força dels seus pulmons, mentre que amb la mà feia senyal a Lau perquè cuités a retirar-se. Et tiraré una corda... Arrapat'hi... i vina!..

EN LAU

Lau va fer que no resoltament.

El capità insistí: — No siguis... ximpleee... Per fer el bateig ja has rebut prou aigua... Lloberes, ara vindrà En Millet a ajudar-te...

Lau va arrapar-se al timó, i va dir cridant amb totes les seves forces perquè el sentissin a través de les veus pregoneres del mar i del xiscle estrident de la ventada:

— L'ajudaré jo!..

El patró va fer una ganyota i uns gestos d'impaciència, però sobre la coberta va caure un enorme tou d'aigua i l'escotilla es tancà tot d'una.

Varen quedar sols altre cop el vell Lloberes i Lau, lligats per la cintura i arrapats a la roda amb totes dues mans. De tant en tant topaven, però no es veien, així era negre el cel i així espessa la cortina d'aigua que els voltava.

Lau ja no sentia res, ja no pensava res. D'esma, quan una onada s'adreçava més amenaçadora que les altres, separava una mà del timó com per senyar-se.

II

A LA DERIVA

Feia trenta dues hores que durava la tempesta, sense que enlloc aparegués un senyal de bonança. En Lloberes i En Lau havien estat reemplaçats al timó per En Millet, un minyó fornit que feia el seu tercer viatge a Amèrica i l'Estapé, veritable llop de mar que ja havia perdut el compte de les seves navegacions.

Després de menjar amb voracitat un tros de galeta amb carn salada i de beure un bon raig de vi, En Lau va ajaçar-se per dormir en un recó de la bodega. Dormir! Es que hi havia algú que pogués proposar-se seriosament de dormir en mig d'aquelles batzegades i d'aquell brogit eixordador? Es que la presència d'un perill cert no era prou per a mantenir desvetllat a tothom a bord del «Maria-Eugènia»?

Lau tenia divuit anys, sentia un cansament enorme. Volia dormir. Si els seus companys haguessin pogut endevinar aquest propòsit, és possible que a desgrat de l'angúnia del moment no s'haurien pas estat de fer-li alguna brometa. Lau va embolicar-se curosament en la seva manta i va jeure prop d'un banc per a tenir on arrapar-se i, efectivament, es va endormiscar.

Però no feia cinc minuts que havia aclucat els ulls quan la pressió dels dits que el sostenia fermat a la pota del banc va fluixar-se i el pobre minyó va rodolar violentament pel trespot fins a topar amb una bóta.

Dormir era impossible. Tan aviat un hom es trobava penjat cap per avall com cap per amunt; tan aviat cap a la dreta com cap a l'esquerra. El vaixell semblava boig.

— Durarà gaire? — va dir cridant a l'orella del vell Lloberes, que s'agafava amb totes dues mans a un bocí de corda que penjava del sostre.

El timoner va arronçar les espatlles i no va badar boca. Només els seus ulls, tot just visibles a la claror vacil·lant d'una llantieta, revelaren a En Lau la infinita incertesa de la seva situació. Ningú no sabia res de res. Eren absolutament a la mercè dels elements enfurits.

La furor dels homes i la de les bèsties té un límit més o menys conegut en la exigüitat de les forces, en la fragilitat dels muscles, en la sacietat dels instints. La fúria de les coses, no. Aquella horrible tempestat que feia trenta dues hores que saccejava el «Maria-Eugènia» igual podia durar un parell de dies que esvaïr-se en poca estona.

Lau va mirar els seus companys amb simpatia intensa, com no els havia mirat encara. Eren pacients, eren soferts aquells homes! Llurs rostres seriosos no revelaven cap sentiment de revolta. De tant en tant, un d'ells mig-obria l'escotilla per donar un cop d'ull als dos que eren al timó; tot seguit, torna-

va a arraulir-se a un recó, mirant d'apuntalar-se perquè les batzegades no el fessin rodolar.

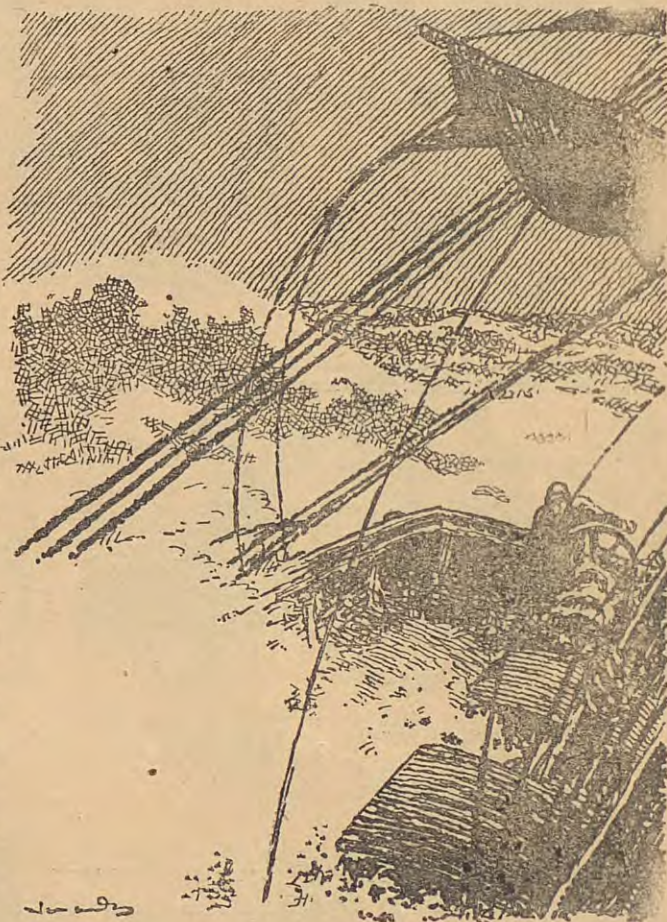
De cop i volta, en mig del brogit incessant de les onades, va sentir-se un cruixit estrany que féu adreçar el cap a tots els homes de la tripulació i llençar una mirada de silenciosa angúnia. El cruixit no era prou fort per a fer sospitar una topada amb un escull. D'altra banda tot i que durant aquelles hores de fuga desesperada cap al suroest no havia estat possible de llençar la sonda per a calcular la velocitat del bergantí, no era versemblant que els baixos de la costa patagona fossin a menys de cent trenta o cent quaranta llegües.

Passat el primer segon d'ensurt, dos homes mig arrossegant-se per a no caure varen cuitar a resseguir la cala, mentre el patró cuitava a obrir l'escotilla. El dubte no va trigar gens a esvaïr-se. Un dels homes que duia el timó va irrompre en la bodega regalimant aigua, les pupil·les dilatades, els dits crispats.

— Un cop de mar s'ha endut el governall! — va exclamar amb una veu afònica per excés de terror.

— Que dius? — cridà el capità havent endevinat més que sentit la fatídica nova.

Aquella gent mig-ensopida en la foscor de la bodega es desvetllà tot d'una i va començar a agitar-se amb un frenesí

inútil. Els precés alternaren amb els juraments i les prometenques amb les malediccions.

El patró va cuitar a travessar la coberta per a tenir el convenciment del desastre. Al cap de pocs minuts tornà a la bodega on s'havien aplegat tots els homes.

— Res a fer, fills meus, va dir esforçant la veu. Anem a la deriva a una velocitat boja. Som homes i fóra vergonyós que ens volguéssim enganyar nosaltres mateixos. Només un miracle pot salvar-nos. El vent Norest ens empeny furiosament cap a la costa de Patagònia... Penso que encara en som lluny... Però, si això dura gaires hores... El «Maria-Eugènia» pot molt bé estabellar-se contra qualsevol escull... o desfer-se en els romponents...

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

N.º 620. PRESENTACIO BACARDIT

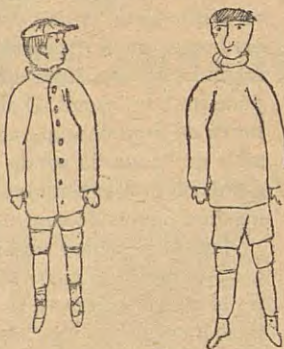
N.º 621. — JOAN PARES

N.º 622. — VICENS CASANOVES

N.º 623. — JOSEP CASANY

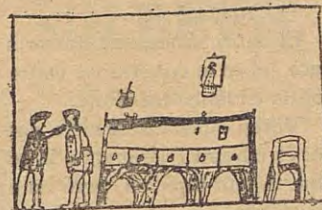
— Que hi ha colònia a Palautordera els istius? —
— Sí, Colònia i Ron Quina i tot.

— Que t'agrada la pilota?
— Segons: Si és la de l'olla, sí. Ara, la pilota de futbol no ho sé; no n'he menjat mai.

— Si varem perdre va ésser per culpa de l'ala dreta.
— No. Si varem perdre, va ésser perquè l'extrem dreta està tocat de l'ala

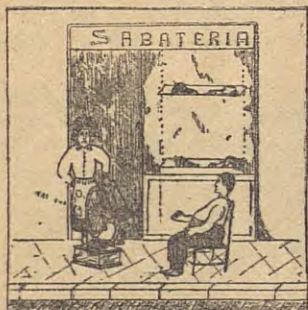
— Que pagaries per a tenir un llum allà baix!
— El llum apagaria: No el necesito per res.

N.º 624. — JOSEP SANOU

N.º 625. — RAFAEL CAMPRUBI

N.º 626. — RAMON VERGES

N.º 627. FRANCESC VALLDAURA

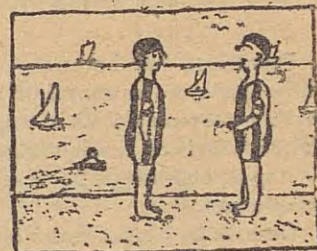
— Ara comprenc perquè aquest Gramotò fa aquesta veu de nas: Estant així a la fresca, s'ens deu haver encostipat.

— En què s'assembla un lector del VIROLET a un que ha tret la grossa de Nadal?
— ...?
— En que queda satisfet.

— On vas, Peret?
— A cercar un guarda, perquè allí baix hi ha un home que està prenent la fresca.

— I vostè no es banya?
— No, senyor: Pateixo de gota.
— I bé: Per una gota més o menys al mar no li vindria d'aquí...

N.º 628. — JOSEP PEDRENY

N.º 629. — ENRIQUETA CODINA

N.º 630. — JOAN PALAU

N.º 631. — CARLES SEGURA

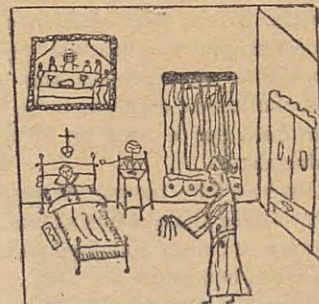
— Si no fuges d'aquí, et donaré una bastonada.
— Home: Si en lloc de donar-me una garrotada em donés xocolata amb melindros, de bona gana el complauria.

— No sé perquè en diuen Poble Nou, si totes les cases són velles!..

— En què s'assemblen En Cor-net i un que acaba de confessar-se?
— No ho sé pas.
— En que el primer, és Cor-net i l'altre, ànima neta.

— Au, lleva't que és molt tard!
— Vol dir? Si tot just són les vuit.
— Quanta gent a aquesta hora ja ha voltat mig Barcelonà!
— A si, els conductors dels tranvies de circumval·lació!

N.º 632. — LLUIS CODONYES

N.º 633. — FELIU LLUC

N.º 634. — JORDI CUNTIES

N.º 635. — ANTONI DALMASES

— Aquest arbre, com que és tan gran, té molta sombra.
— Dons a mí no em fa gens de gràcia.

— Vaja, nena, Ja veig que de tú no en farem res. La teva veu no arriba ni al sol.
— Ja veurà: No tinc cap escala tant alta.

— I vaig quedar com si m'haguessin tirat una galleda d'aigua.
— Ja et devia convenir, car feia molts dies que no t'havies rentat la cara.

— Vol llengua de porc, senyoret!
— No vull res que surti de la boca d'un animal.
— Doncs prengui un ou.

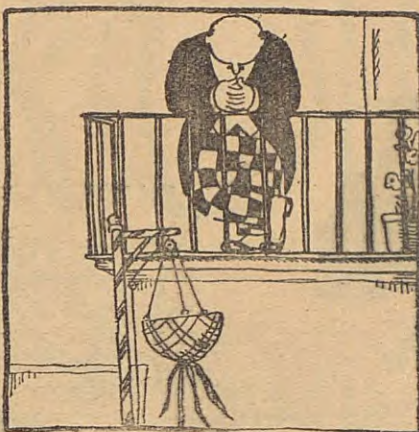

Rodolins incomplets

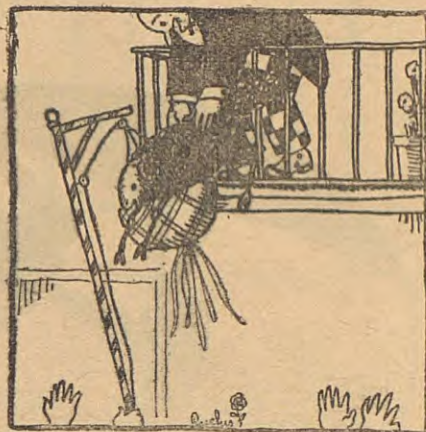
Caramelles

Canta a D. Pep cançons belles

En Sirera amb atenció

I després content i alegre

FRASE FETA

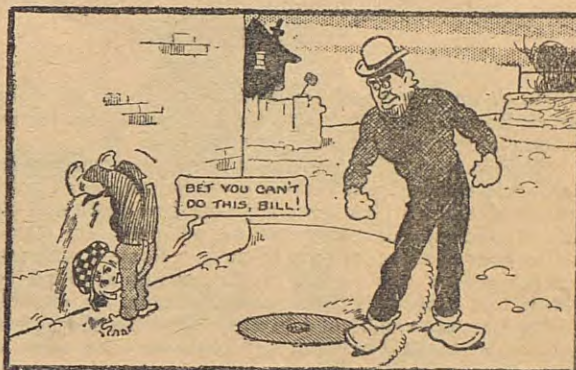
JEROGLIFIC

Qui es que
que egu els

ENTRETENIMENT

10 9 8 7 6 5 4 3

— Apa; Tu que ets tant valent, veiam si saps fer això.

Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. Don Pep de molt bona gana fuma un cigar de l'Havana. 2. Com que no hi està avesat, aviat s'ha marejat. 3. I quan a casa arribava, el seu cap se n'hi anava.

Jeroglific: En la casa que no hi ha pa, tothom crida i tothom té raó.

Frase feta: Posar les mans al foc.

Entreteniment: Una sabata de montar.

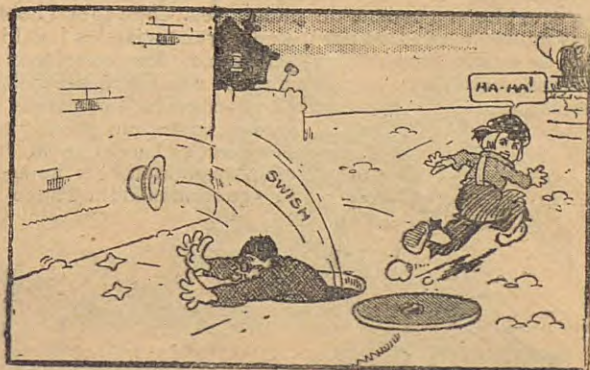
Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

— Ja ho crec que sí, que sé fer-ho igual o potser, millor.

En un circ de París, s'exhibia un atleta d'una força descomunal, que aixecava pesos de totes menes amb la més gran naturalitat i anunciava a tot arreu, que a l'home que ell no aconseguís aixecar-lo amb les mans, li donaria dos mil francs de premi. Se li presentà un individu escanyolit i li digué que a ell no l'aixecaria tant fàcilment. Efectivament: l'atleta descomunal, perdé l'aposta. L'individu escanyolit, s'havia calçat unes sabates ferrades i havia preparat d'avant-mà un amic seu, que estava sota la pista amb un inà de potència extraordinària, que el mantenia subjecte. El dos amics es varen partir els dos mil francs, ben convençuts de que en aquest món val molt més l'enginy que la força.

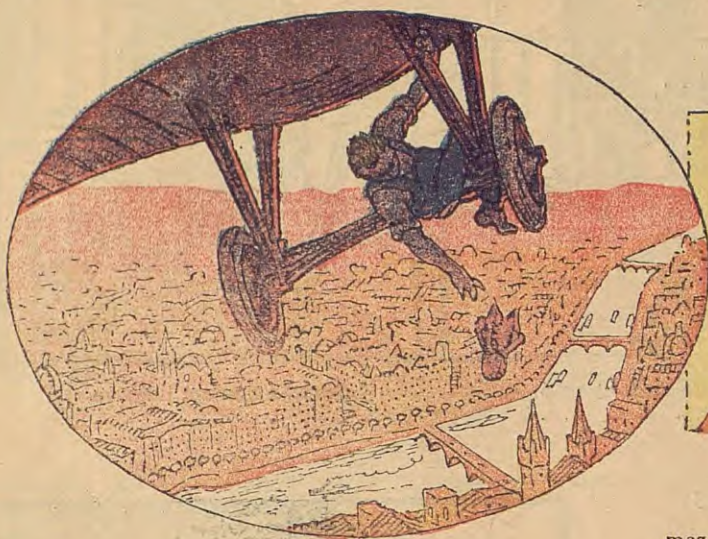

— Vatua el nas d'un notari m'has enredat, escorçol..

AVENTURES D'UN NOI CINEMÀNTIC

(Per JUNCEDA)

No s'anava gens malament entre les rodes de l'aeriplà i era un lloc excel·lent per a poder contemplar els admirables paisatges d'aquella esplèndida naturalesa.

Aviat varen arribar a la ciutat natal del nostre amic. Que bonic feia amb els seus carrers arrencgerats, nets i polits, els seus campanerets i les seves cúpules! Des d'allà dalt els edificis semblaven talment casetes de pessebre. En Ramon va deixar anar el mocador amb la carta, calculant amb molt de compte que no anés a parar al riu, perquè amb tal contingència tota esperança hauria estat perduda. La situació del nostre amic era semblant a la d'aquells antics navegants d'altura, que després d'un naufragi confiaven a les ones, dintre d'una fràgil ampolla, el document demanant socors a la resta

dels humans dels quals estaven separats en una illa deserta.

Un cop feta l'explosió que es proposava el pilot, l'aeriplà va girar cua a tota màquina, perquè pas-

mez, sempre a l'aguait, varen veure un aeriplà que passava a no gaire altura. Tot d'una cessà el soroll del motor i l'aparell caigué pesadament en terra, com una au ferida. Els bandolers moguts per un sentiment que poc se semblava a la caritat, varen acudir cuita corrents al lloc de la catàstrofe. Imagineu amb quina sorpresa trobaren entre les desferres de l'aparell, al nostre Ramon, completament ilès! Com que el noi no s'havia espantat gens ni mica va causar l'admiració d'aquells

sada la primera sorpresa era segur que l'artilleria de la ciutat el saludaria amb salves i no de pólvora sola, i era qüestió de no entretenir-se. Els dos païssos en guerra estaven separats per una alterosa cadena de muntanyes. Calia tota l'habilitat dels moderns aviadors per a poder franquejar-les i així i tot, més de quatre havien pagat en la vida llur atreviment. La muntanya era plena de malfactors de tota mena que trobaven en els seus boscos centenaris i en les seves amagades i profundes coves un refugi segur per a burlar l'acció de la Justícia. Aquell matí, els homes de la «quadrilla» d'En Panxo Go-

homes brutals i especialment del capità, qui immediatament va formar el propòsit d'atreure-se'l a la seva quadrilla. Així és que un cop retirats d'entre les estelles tots els objectes de valor, el mateix capità va fer pujar a En Ramon a la gropa del seu cavall i va emportar-se'l cap al camp amb tots els més refinats miraments.

(Acabari)

